

taget en fælles Henvendelse fra Dansk Arbejdsgiverforening, Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk og Industriraadet, gaaende ud paa at søge en almindelig Folkepensionering eller rettere tvungen Folkeforsikring gennemført. Endvidere har vi modtaget fra Bestyrelsen for Den danske Købstadforening en Anmodning om en ændret og hurtigere Form for Anvisningen af Statens Tilskud til Kommunernes Udgifter til Aldersrente samt fra 125 københavnske og frederiksbergske Præster en Henvendelse om Aldersrentens Størrelse for de vanskeligst stillede Aldersrentenydere; den findes som Bilag 1 til Udvalgets Betænkning. Endelig er der fra Indenrigsministeriet modtaget en Skrivelse fra Bestyrelsen for De samvirkende Sogneraadforeninger (Bilag 2) og som Svar paa en Forespørgsel fra Udvalget en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 29. April 1927 (Bilag 3).

Desværre er Udvalget ikke naaet til Enighed under sit Arbejde med Lovforslaget. Jeg skal minde om, at da Lovforslaget var til første Behandling her i Tinget, blev der fra de to Partier, Venstre og Konservative, som har sluttet sig til de af Ministeren stillede Ændringsforslag, udtalt Sympati for at bevare de faste Takster i Loven, ikke alene for Statens, men ogsaa for Kommunernes Vedkommende; dog var man villig til at give Kommunerne nogen Bevægelsesfrihed, saaledes at de var i Stand til at yde Hjælp dér, hvor der var Trang til yderligere Hjælp ud over de faste Takster. Man var endvidere villig til at medvirke til at indvinde den Besparelse, som Ministeren havde sat sig til Maal at naa, dog saaledes, at man indenfor den derved lagte økonomiske Ramme fik Mulighed for at give de enligt stillede noget mere i Aldersrente, end de i Øjeblikket havde. Det er jo et Spørgsmaal, som man stadig er vendt tilbage til, at de enligt stillede var daarligt stillede, og ganske særligt de, der ikke var Enker eller Enkemænd og ikke kunde faa de 25 pCt. Til Imødekomme heraf har Indenrigsministeren stillet de Ændringsforslag, som findes i Betænkningen, og som alle er tiltraadt af Venstre og Konservative og for en Dels Vedkommende ogsaa fra radikal Side. Jeg havde næret det personlige Haab, at det skulde lykkes at samle hele Udvalget om disse Ændringsforslag, men det lykkedes desværre ikke.

Socialdemokraterne har jo stillet et selvstændigt Forslag, men jeg skal nu gaa over til at motivere de af Ministeren stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 2 indeholder kun en redaktionel Ændring, som jeg ikke skal omtale. — Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa, at den faste Rente fastsættes i Loven med et Beløb, som Staten og Kommunen afholder med henholdsvis $\frac{7}{12}$ og $\frac{5}{12}$, ganske som efter den nuværende Lov. Taksterne for Familieforsørgere er de samme som nu. For enligt stillede er derimod Taksterne foreslaaet sat til ca. $\frac{2}{3}$ af det, der ydes Familieforsørgere, mod tidligere kun Halvdelen. Endvidere er der foreslaaet, at i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, i hvilken der ved sidste almindelige Folketælling var mindst 2 000 Indbyggere, er Kommunalbestyrelsen berettiget til at fastsætte, at Aldersrenten til Aldersrentenydere, der har Bopæl i den bymæssigt bebyggede Del af Kommunen, skal udbetales efter de i Købstæderne og Marstal gældende Takster og efter de i § 7 for Købstæder, der har under 10 000 Indbyggere, gældende Regler, og Kommunalbestyrelsens Beslutning herom kan med Indenrigsministerens Samtykke udvides til at gælde samtlige Aldersrentenydere i den paagældende Kommune. Fremdeles kan Kommunalbestyrelsen med Samtykke af Indenrigsministeren og Amtsraadet bestemme, at de for de Købstæder, der ved sidste almindelige Folketælling havde over 10 000 Indbyggere, i § 7 fastsatte Regler skal komme til Anvendelse i den bymæssigt bebyggede Del af Kommunen.

Ændringsforslag Nr. 5 indeholder en ny Affattelse af § 6, foranlediget bl. a. af Ændringerne i § 5. Der foreslaas her nye Regler for Ydelse af Sygehjælp og personlige Tillæg, saaledes at København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner, Købstæderne og Marstal kan yde egentlig Sygehjælp uden Begrænsning i Henseende til Udgiften, d. v. s. Hjælp til Hospitalsbehandling, Medicin, Bandager, kunstige Lemmer og lignende Ydelser, og derudover kan der ydes personlige Tillæg i Trangstifælde indenfor et samlet Beløb, der svarer til $\frac{1}{20}$ af det Beløb, der forrige Aar var udbetalt i fast Rente. Man vil altsaa lægge Mærke til, at lønnet „Sygepleje i Hjemmet“ er udgaet. I Flækkerne og Landkommunerne stilles et Beløb svarende til $\frac{1}{8}$ af forrige Aars faste Rente til Raadighed til, at der kan hjælpes overalt, hvor der er Trang til Stede, og her er Sygeparagraffen helt udgaet, idet man formener, at med en saadan Bevægelsesfrihed som den, der her er givet Kommunerne, vil de være i Stand til at imødekomme alle de Trangstifælde, som vil vise sig.

I Ændringsforslag Nr. 7 indeholdes en Skærpelse af de nugældende Fradragsregler,